

2004. Húsvét

Jézus hatalma

„Történt az egyik napon, hogy miközben a templomban tanította a népet, és hirdette az evangéliumot, odaléptek a főpapok és az írástudók a vénekkel együtt, és megkérdezték tőle: „Mondd meg nekünk, milyen hatalommal cselekszed ezeket, vagy ki adta neked ezt a hatalmat?” Ő pedig így válaszolt nekik: „Én is kérdezek tőletek valamit; mondjátok meg nekem: Vajon a János keresztsége mennyből való volt-e vagy emberektől?” Ők pedig így tanakodtak egymás között: „Ha azt mondjuk: mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki? Ha pedig azt mondjuk: emberektől, az egész nép megkövez minket, mert meg van győződve arról, hogy János próféta volt.” Ezért azt felelték neki, hogy nem tudják, honnan való. Erre

Jézus így szólt hozzájuk: „Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.”

Lukács 20, 1-8.

Kettős dolog Jézus hatalmáról beszélni. Először is ami eszembe jutott erről, hogy egyáltalán kérdéses lehet-e Jézus hatalma. A történetben szereplő papok és írástudók szájából is furcsa a kérdés, hiszen ők személyesen találkoztak Jézussal, látták őt, hallották őt, nem úgy mint mi, akik a Bibliából ismerjük tanításait, cselekedeteit. Ennek ellenére megkérdezték: honnan a hatalmad?

Azon gondolkodtam, bűnös-e, hitetlen-e az, aki ilyen kérdést tesz fel Jézusnak?

Tulajdonképpen a kérdés így is elhangozhatott volna: Te vagy Isten fia? - vagy - Neked Istentől van az erőd? De nem ezt kérdezték. Talán féltek így kérdezni. Lehet, hogy sejtették, de nem voltak biztosak benne. Miben? A hitükben.

És ha így nézzük a dolgot, sokan elmondhatják, hogy nem biztosak a hitükben. Az ilyen emberek

kérdéseket tesznek fel, válaszra várva, hogy megbizonyosodjanak.

Furcsa lehet, hogy húsvét előtt kerül szóba a bizonytalanság, hiszen ilyenkor mindenkiben egy kicsit megerősödik a hit. Jézusra emlékezünk, aki megváltotta a világot - engem - saját vérével, és szerzett bűnbocsánatot az emberek számára - nekem.

Talán ezt nem tudja mindenki, és ezért kérdez. És csak a válaszra van szükségük. A történetben szereplő embereknek is csak egy válasz kellett volna: hatalmam Istentől való.

De Jézus nem ezt mondta, nem árulta el nekik, hogy ki ő. Ekkor már 3 éve tanított, és számtalanszor utalt rá, hogy ki az ő Atyja. Most mégsem mondta

el nekik. Vajon miért?

Aki hisz, ilyen kérdést nem tesz fel. Akik látják Jézust, és hallják, azoknak nincs szükségük arra, hogy kérdezzenek, mert biztosak benne. Akiknek van fülük Isten igéjére, meghallják azt, és akiknek van szemük Isten Fiát meglátni, meglátják. Aki hisz, annak tudnia kell Jézus hatalmáról, tudnia kell Isten Fiáról.

Vajon ha Jézus megmondja a választ, hittek volna? Nem valószínű, ugyanis a hit nem erről szól. Nem így működik a dolog, hogy megkérdezzünk valamit: “Elnézést a zavarásért, én hiszek? - Igen, önnek van hite.” vicces példa, de a lényeg benne van. A hit nem olyan dolog, amit másról kell megtudnunk. Ha hisz az ember, ilyet nem kérdez, mert a kérdésre a válasz bennünk van. A hitünkben, Isten Fiában való hitünkben. Isten Fia pedig a bennünk lévő válaszokban megmutatja nekünk az utat Istenhez, az Ő Atyjához.

Tarjányi András, presbiter (Ságvár)

Tartalom:

Jézus hatalma - áhítat
1. oldal

Az élet
2. oldal

„Hiszed-e ezt?”
3. oldal

Ismerjük meg egymást!
Ságvár bemutatkozik
4-6. oldal

Regionális küldöttgyűlés
6. oldal

Mese az együttműködésről
7. oldal

Szeretetszolgálat:
A Lepramisszió
8. oldal

Kultúra
11. oldal

Hegyi Beszéd
12. oldal

Húsvéti könyvajánló
14. oldal

Gyermekek és ifjúsági élet
15. oldal

Újabb mese - újabb pályázat
16. oldal

Regionális programajánló
16. oldal

Az élet

Jn 5,24-26.

Nagy csend ülte meg a nyári erdőt. A madarak szárnyuk alá hajtották fejüket. Jóleső nyugalom terült a tájra. A pinty egyszer csak fejét felszegve megszólalt:

- Mi az, hogy élet?

Mindnyájan megütköztek a nehéz kérdésen. Először a rügyeit vigyázva bontogató vadrózsabokor szólalt meg:

- Az élet nem más, mint állandó kibontakozás...

A pillangó nem volt ennyire filozófus lény. Virágról virágra libbenve, itt is, ott is nektárt nyaldosva, csak ennyit mondott:

- Az élet csupa nyalánság és boldogság!

Lent a fűben a hatalmas szalmaszálat cipelő hangya ezt nem hagyhatta szó nélkül:

- Az élet csak munka és vesződség!

A frissen gyűjtött mézzel a kaptár felé siető méhecske ezt duruzsolta:

- Nem, az életben munka és szórakozás váltogatja egymást...

Ahol ilyen bölcs dolgokról folyik a szó, onnan a vakond sem hiányozhat. Egy szóra kidugta hát fejét a friss vajatból:

- Az élet a sötétség elleni állandó harc.

Össze is kaptak volna, ha az eleredő eső nem hűti le a kedélyeket. Az esőcsepp is el akarta mondani a maga bölcsességét:

- Az élet csupa könny, semmi más, csak könny.

És már úszott is a patakkal a tengerbe. Ott a hullámok hatalmas csapásokkal ostromolták a parti sziklákat:

- Az élet a szabadságért való sanyarú küzdelem... - mennydörögték.

Fenségesen körözött az erdő felett a sas:

- Az élet felfelé törekvés! – kiáltotta a magasból.

A vén, széltől meghajlott nyírfa is bekapcsolódott most már a vitába:

- Az élet azt jelenti, hogy beadjuk a derekunkat a hatalom előtt...

Leszállt az éj. Hangtalan szárnycsapásokkal lebegve huhogta a bagoly:

- Az élet kihasználni az alkalmat, ha mások alszanak...

De ezt már nem hallották a többiek. Az alvó erdő csendje borult a tájra. A lakodalomról hazafelé tartó fiatalember, a sok táncától fáradtan, levetette magát a fa alá, és mintha a pintyhez szólott volna, felsőhajtott:

- Az élet nem más, mint a szerencse hajszolása és a csalódások csapásainak elviselése...

Az ébredező hajnal ezzel keltette az alvó erdőt:

-Én, a hajnal, az új nap hírnöke vagyok, az élet pedig az örökkévalóságé.

Svéd népmese nyomán

(Kötőjeles történetek, Kálvin Kiadó, Bp, 1999.)

KÖRÜNK BEN

A Dél-Balatoni
Református Gyülekezetek
Regionális Együttműködésének
időszakos hírlevele
Felelős szerkesztő: Végh Miklós
Technikai munkatárs:
Borbásné Kóródi Ágota
A szerkesztőség címe:
8628 Nagycsepely Petőfi u 44.
Tel: 84/367-767
E-mail: veghmiklos@freemail.hu

„Hiszed-e ezt?”

Az ünnep kiemelkedik napjaink sorából, fényesebb, ragyogóbb, mint a hétköznapiak, hiszen azért ünnep. Az ünnep más, mint a hétköznapi, de nem másról beszél, hanem ugyanarról az életről, a mi életünkről. Az a hit, amelyet ünnepnapokon boldogan megvallunk, átszövi hétköznapijainkat, az egész életünket. Ellenkező esetben az ünnep nem igaz, csak színjáték.

Húsvétra készülünk, s jól tudjuk, hogy a húsvét - ahogy egyébként az év többi vasárnapja is - Jézus Krisztus feltámadásának ünnepe. Az első keresztyének így köszöntötték egymást: Feltámadott az Úr! - s a válasz köszönés így hangzott: Bizony! feltámadott! Mindez azt jelenti számunkra, hogy élő Urunk van, és mi is feltámadunk.

Az idők során azonban felütötte fejét, és egyre makacsabbul rögzült a köztudatban egy negatív „egyházi” hagyomány, miszerint onnan - mármint a halálból - nem jött még vissza senki, ezért nem feltétlenül kell azt az örök életet olyan komolyan venni (mintha húsvéti istentiszteleteinken egy „kicsit” mást énekelnénk).

Szabó Imre ma már nyugdíjas lelkipásztor írja le élményét, mely sárbogárdi gyülekezetben érte évtizedekkel ezelőtt:

„Hivatalosak voltunk egy lakodalomba, s amikor a bor már feloldotta a gátlásokat, a férfiak maguk közé hívtak, hogy beszéljünk a fehér asztal mellett, mint mondták. – Nézze Nagytiszteletű úr – kezdte szószólójuk, - látjuk mi, hogy okos ember maga. De van egy nagy hibája. Mindig a mennyországról és az örök életről prédikál a temetéseken. Pedig már rég mondta Forgács nagytiszteletű úr, aki Kis Dániel előtt volt itt a pap, hogy ő sem hisz abban.

Mert az úgy volt, hogy egyszer egy lakodalomban, a fehér asztal mellett, ahogy most mi is ültünk, megkérdezték tőle, hogy ő személy szerint hisz-e az örök életben? Ő pedig így válaszolt: Tudjátok fiaim, amikor a szószéken vagyok, akkor nekem azt kell mondanom. De amikor így köztetek vagyok, akkor én is úgy hiszek, ahogyan ti. – Minek erőlködik hát nagytiszteletű úr azzal az örök élettel? Vagy maga nem úgy van vele, mint Forgács nagytiszteletű úr?

-Bizony, én nem úgy vagyok vele - mondtam. Mire így válaszoltak: Akkor nagyon sajnáljuk nagytiszteletű urat. Mert a nép csak azt hiszi ma is, amit Forgács nagytiszteletű úr mondott.

Kb. 1200 temetést végeztem három évtized alatt, s mind az 1200-szor az „oda felvalórol” tettem bizonyosságot. Vajon lazított-e némileg néhai elődöm „hitvallásán”? (Szabó Imre: Sírjanak a papok, Parakletos Alapítvány, Kiskunfélegyháza, 1995.)

Vannak jó és nemes hagyományaink, melyek megállnak az Ige mérlegén, de vannak helytelen hagyományok is, melyek ellentétesek a Szentírással. Jézus ezt mondja: „*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz én bennem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz én bennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” (Jn 11, 25-26.) Idézhetnénk még számtalan Igét a feltámadással kapcsolatban. A húsvéti örömhír azt hirdeti: Jézus visszatért a halálból, és ő ígéri: aki őbenne hisz örökké él. Adja Isten, hogy a református nép, akik az Ige egyházának nevezik magukat, higgyen inkább Megváltó Urának és a Biblia szavainak, mint emberi hagyományoknak! Merjünk szakítani a rossz hagyományokkal, hogy legyen nekünk is húsvéti hitünk: feltámadunk. Ezzel a hittel ünnepeljük a húsvétot, hogy igaz ünnepünk legyen! Ne csengjen hamisan a hangunk, amikor fennhangon mondjuk hitvallásunkat: „*Hiszem a test feltámadását és az örök életet. Ámen.*” Ezzel a hittel éljük hétköznapijainkat is a gyülekezetben és magánéletünkben is, hogy reménységgel tudjuk: nem hiábavaló a küzdelem, mert Jézus legyőzte a halált. Erre hivatkozik Pál apostol is: „*Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.*” (1Kor 15, 58.)

Túrmezei Erzsébet HÚSVÉTI HÍRADÁS

**Látsz halott arcot és hulló virágot:
Mindenütt a halál hatalmát látod,
És gyászod terhét roskadva viszed,
Ha nincsen húsvéti hited.**

**Ha sír a gyász, a bánat,
Mi vigasztalna más:
Krisztus él, feltámadt,
És van feltámadás!
A sötét felhő széled,
Áttör a napsugár,
Mert győzött Ő, az Élet!
Új élet útja vár.**

**Miért nem emeled fel könnyes arcod?
Miért vívod mindig egyedül a harcot?
Soha nem talál békét a szíved,
Ha nincsen húsvéti hited.**

**Szólj diadalmas ének,
Mint boldog híradás
A bánkódók szívének,
Hogy van feltámadás!
Az élő Megváltóra
Ki egyszer rátalált,
A nagy Vigasztalóra,
Nem retteg sírt, halált!**

**Nem hallod a Feltámadott hívását?
Nem hallod ígését, vigasztalását?
Ő minden benne hívón segített!
Miért nincs húsvéti hited?!**

**Szólj diadalmas ének,
És szárnyalj, mint a szél!
Szállj északnak és délnek,
És hirdesd: Jézus él!
Az élő Krisztus Jézus
Jár velünk szüntelen.
Ha szent nyomába lépünk,
Mienk a győzelem!**

V é g h M i k l ó s ,

ISMERJÜK MEG EGYMÁST

A SÁGVÁRI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG

AZ ECCLESIA TÖRTÉNETE

A Sió római lecsapolására idetelepítettek, egyik központja volt az antik Tricciana. A vastag kőfalakról a templomunkat építtető Csitsvai Vasas András, ságvári esperes is írt, mely szerint e kőfalak még 1720-ban részben láthatók voltak.

E várban sok keresztyén élt. Egy itt talált övesatba valaki annak idején halat és imádkozó alakot karcolt: az orante-t, a katakombák festészetének állandó jelképét, kiterjesztett karokkal, álló helyzetben.

Hunok jönnek, majd szlávok, míg honfoglaló őseink közül egy Ság vezette törzs veszi be magát a romfalak közé. Több okmányban ettől kezdve így szerepel.

Ságvár alakban először 1460-ban.

1531 után Enyingi Török Bálint pártfogásával, a szétszóródott lakosok a reformációra térnek. Az első okmányszerű feljegyzés az itteni református egyházzal 1629-ből való mely szerint a vecsei synoduson tárgyalta 19 somogyi református gyülekezet között, Ács Orbán ságvári lelkipásztor is szerepel.

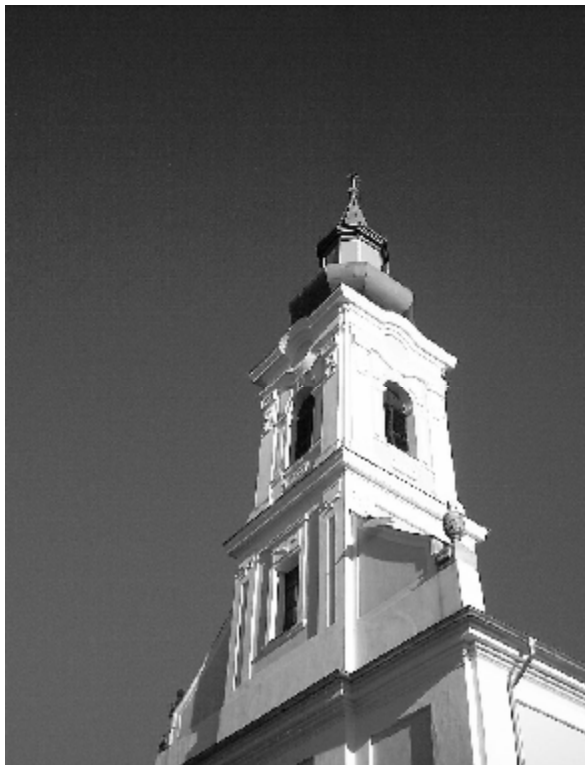
Az 1720-ig itt lelkészkedő Perlaky Márton is esperes volt, akiről a legrégebbi anyakönyvünk táblája 56 évvel később feljegyezi, hogy "Ez senior volt, és a szőlőhegyi templomban szolgált." Ez az írásban is megörökített templom akár a második is lehetett.

Mivel a Pesti Commissio Ságvárt - a környékbeli falvaktól eltérően - olyan helynek nyilvánította ahol szabad volt a reformátusoknak istentiszteletet tartani, 1715-ben újabb templomot építettek. De ez a harmadik, sövényből fonott templom nemsokára kicsinek és gyengének bizonyult, mely az akkori parochiális udvaron állt.

A negyedik templomot a törvény szerint utcától földre, torony nélkül, előtte haranglábbal építhették meg. Ez 1814-ig állott fenn, majd 1819-re megépítették mai templomunkat kőtornyával együtt. 1886-ban a régi tornyot lebontották, és egy újat emeltek amelyet már faszerkezetes réz borítású süveggel láttak el. Ebben a formában áll ma is, bár az idők folyamán kisebb-nagyobb javításokon és felújításokon ment keresztül.

A templom 2004-ben 185 éves, a parókia 174 éves, a gyülekezet pedig körülbelül 375 éves.

Tegez Ferenc, lelkipásztor

SÁGVÁRI NŐI KAMARAKÓRUS

1999-ben alakultunk. Egy Generalis Visitatio alkalmából álltunk össze, hogy éneklésünkkel színesítsük az ünnepet, és akkora örömet okozott az együtt éneklés, hogy azóta is folyamatosan készülünk az újabb és újabb fellépéseinkre. Természetesen a legtöbbet "ittthon" szereplünk, de hívtak minket fellépni szomszéd, és egészen távoli helyekre is. Most már évente ismétlődően lépünk fel az adventi időszakban, s adunk templomi koncertet a hallgatóság nagy örömeire. Lelkes amatőrök vagyunk, és talán nem botránkoztatunk meg senkit azzal a kijelentéssel, hogy a fellépések izgalmát, a kóruspróbák meg örömet okoznak. Nem igaz, hogy időnként szívesen áldozzuk erre, mert ha áldozat volna, akkor nem csinálnánk. Fiatalkor és vidámak vagyunk, az éneklés köt össze minket, tízegynéhány háziasszonyt, tanítónőt, takarítónőt, banki dolgozót, nyugdíjast, könyvtárost, óvónőt, gyeseen lévő anyukát, tanárnőt.

"Énekeljete az Úrnak szép éneket!"

A Kórus tagjai

ÜNNEPI KÉSZÜLŐDÉS A GYEREKEKKEL

Nagy örömmel és izgalommal készülődünk az alsós gyerekekkel a húsvéti ünnepi istentiszteletre. Énekekkel fognak szolgálni Isten dicsőségére. (Nagy öröm számomra, hogy ezeket az énekeket én taníthatom meg nekik, amiket a hittanórákon próbálunk.) Különösen szeretik azokat, amit éneklés közben el lehet mutogatni. Az egyik ilyen, az "Áldott légy Istenem" című, melyben megköszönjük a Golgotát, hogy Jézus értünk halt meg a keresztfán, megköszönjük az életünket. A másik ének a feltámadás himnusza, a 185. zsoltár. Nagy boldogság a gyerekekkel együtt énekelni, és látni az arcukon, ahogy tiszta szívből énekelnek.

Reménykedünk benne, hogy sokan jönnek húsvétkor istentiszteletre, és csengő hangjuktól hangos lesz a templom. Ehhez kérünk imádságos szívvel Istentől áldott és örömdetes készülődést.

(Herbán Ferencné Horváth Tímea, presbiter)

PRESBITER

Másodszori nekifutásra mentem el egyik presbiter társammal egy konferenciára. Korábban homályos elképzeléseim voltak az egyház belső életével, dolgainkkal és a presbiteri tisztséggel kapcsolatban. Ez a néhány nap, jólesően helyre rakott bennem néhány gondolatot. Persze előtte nekem is számtalanszor mondták, hogy szükség van egy ilyen "fejtágításra", de az ember ha kilép az iskolapadból, akkor nagyon nehezen tudja rávenni magát, hogy naphosszat üljön, és a nálánál okosabbakat hallgassa. Nekem is legjobban a hátsó feletem viselte meg, de mindenestől fogva az mondom, megérte. Nem tisztom hogy beszámoljak az ott hallottakról, és átéltekről, hiszen ezt mindenkinek magának kell megtapasztalni, de kötelességem, hogy rávegyem a társaimat arra, ne elégedjenek meg a belső gondolatokkal, vagy a gondolatok belsőségével. A konferenciára rákövetkező vasárnap a gyülekezet előtt is megpróbáltam beszámolni mindarról, ami nekem élményt jelentett. Nem tudom milyen hatással, nagyon reménykedem benne, hogy legközelebb - beszámolóim nyomán - mások is jelentkeznek, és akkor már komolyan, közösen, hasonló gondolatokkal készülhetünk föl nem csak arra, hogy presbiterek vagyunk, hanem arra is, hogy kezünkbe kaptunk és felelőséggel ránk bízott egy gyülekezet, melyet építenünk kell.

Mert építeni akarjuk. Isten országának kapuja nyílt ki. Mi ott állunk a kapuban, és kár volna úgy csinálni, mintha semmi dolgunk nem volna.

(Bali Nándor, presbiter)

ADNI KEVESET...

Két presbiter és a lelkipásztor ült az autóban, amely Nágocs felé tartott. Bár az autó csurig volt pakolva, mégis úgy éreztük keveset viszünk. Vihetnénk, s adhatnánk mindig sokkal többet azoknak, akik nálunk nyomorultabb helyzetben vannak, s kénytelenek így várni a holnapot. A gyülekezet gyűjtötte össze az adományokat. Mosóport, tisztító és háztartási szereket, meg egy használt gáztűzhelyt. Sok volt. Az autó, mint írtam, csurig volt pakolva, s mégis kevésnek tűnt. Amit heteken keresztül hordtunk össze, néhány perc alatt behordtunk az otthonba. Elnyelte. Ahol segítség kell ott semmiből nincs túl sok. Persze az is lehet, hogy csak a mi szívünket szorította az a vágy, hogy jó lett volna még egy csomag pelenka, még egy csomag szappan, még egy csomag öblítő... A házigazdákon nem lehetett érezni, hogy amit hoztunk az elegendő, vagy kevés. Örültek, lelkesedtek, éreztették velünk, hogy drága ajándék az amit hoztunk. Mintha tudták volna - vagy talán tényleg tudták -, hogy mindent adni akartunk. Jobbára, akik családi háztartáshoz vagyunk hozzászokva, rácsodálkoztunk, hogy mindenből mekkora mennyiség fogy el naponta. Meglestük a most született hármas ikrek helyét. Megcsodáltuk az új játszótéri eszközöket. Elképzeltek azt a parkot, ami majd a jobb idő eljöttével kerül kialakításra. Minden zugba bekukkantottunk. Gyerekek zsvajja kísért szobáról szobára. Miközben név nélküli családtörténeteken szomorkodtunk, leülepedett bennünk az a gondolat, hogy akárhol és akárkinek, akármennyit, és akárhogyan, ADNI JÓ.

Akik ott voltunk, s láttuk az anyaotthont, egészen másként gondolunk arra a mondatra, hogy a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Isten.

Bódis József és Balassa Lászlóné, presbiterek; Tegez Ferenc, lelkipásztor)

20 MONDAT AZ ÉPÍTKEZÉSRŐL

A ságvári református templom utolsó teljes renoválása régen történt. Nagyobb felújításokat évtizedek óta nem végeztek rajta. A 80-as években a berhidai központú földrengés is nagy károkat okozott. Az utóbbi évekre elkerülhetetlenné vált a teljes renoválás. Az anyagi fedezet előteremtése azonban nem megy könnyen. Az indíttatást az adta, hogy a Westel kibérelte a templomtornyot és ennek fejében azt is vállalta, hogy a tornyot és a templom homlokzatát teljesen felújítja. Egy vállalkozó felmérte a tetőjavítás anyagigényét. Ezt követően megvásároltuk a szükséges anyagokat, majd évekig nem történt semmi. Tavaly ősszel egy hegymászó csoport végzett kisebb javításokat a tetőn, illetve a csatornán. Ekkor a templomhoz szükséges összes ereszcatornát is megvásároltuk. Jelenleg SAPARD-pályázat elnyerésével próbálja a gyülekezet a teljes felújításhoz szükséges összeget előteremteni. A kezdeti cél - amely az volt, hogy felújítási tervhez szükséges pénzre pályázzunk - mára jelentősen módosult és a lehetőségek változásával szinte hetente változik. A templom műemlék, ezért a felújítást meg kell terveztetni. Két tervezőiroda elvállalta, hogy a tető és a homlokzati falak renoválásának a tervét elkészíti határidőre. Amennyiben nem sikerül a pályázaton nyerni, akkor a maradék pénzből idén sor kerül a tető felújítására, illetve lesz egy kész felújítási tervünk, ami később is felhasználható. De bízunk Isten kegyelmében, hogy általa sikerül a pályázaton nyernünk, nem feledvén, hogy ehhez szükséges a földi munkatárs szolgálattevők áldozatkész munkája is.

Dancs Ferenc, gondnok

REGIONÁLIS KÜLDÖTTGYŰLÉS

Az elnökség tagjain kívül harminckét gyülekezeti küldött gyűlt össze a balatonkiliti gyülekezet parókiáján a gyülekezeti teremben, február 7-én, hogy beszámolókat hallgasson meg Regionális Együttműködésünk eddigi tevékenységeiről, s döntsön a jövőt illető fontos kérdésekről.

A helyi lelkipásztor – Bozsoki Solyom János – kezdő áhítata után a Küldöttgyűlés örömteli eseménnyel kezdődött. Két gyülekezet küldöttei, akik Balatonöszödről és Balatonszemesről érkeztek, jelezték gyülekezeteik belépési szándékát, melyet Presbitériumuk hivatalos határozatba foglalt. A Küldöttgyűlés örömmel vette fel a taggyülekezetek sorába a jelentkezőket.

Nagy Csaba lelkipásztor beszámolója következett a nágocsi „Árvácska” Anya- és Csecsemőotthon életéről, különös tekintettel a rendszeressé váló regionális gyülekezeti támogatásokra. Elmondta, hogy a régió gyülekezetei az elmúlt évben 629 000 Forint értékben támogatták az otthont, melyből 282 000 Forint volt a készpénz, a többi természetbeni támogatás. Megköszönte a gyülekezetek szeretetteli áldozatvállalását, s hívta a gyülekezeteket, a gyülekezeti tagokat, hogy – reménybeli jövőbeni támogatásuk eljuttatásakor – látogassanak el személyesen is mind többen az otthonba, hogy lássák, milyen munka is folyik az elesett sorsú emberek között Nágocson.

Ezek után az elnökség tagjai számoltak be elmúlt évi, illetve a megalakulás óta eltelt két év munkáiról. Cserti Csapó Tibor (Fonyód) elmondta, hogy az általa vezetett Diakóniai Bizottság fő tevékenysége a nágocsi otthon támogatása volt, mely mára természetes részévé vált a regionális munkának. A Missziói Bizottság részéről Végh Miklós (Nagycsepely) bizottsági vezető szólt. Eredményként említette a „Körünkben” regionális újság létrejöttét, valamint a böjti és ádvent regionális csendesnapok rendszerét. Tegez Ferenc (Ságvár) az Ifjúsági Bizottság nagy eredményként említette a havi rendszerességgel különböző gyülekezetekben megszervezett Séllyei-kupasorozatot. Örömmel beszélt a nagyszerűen sikerült zselickisfaludi regionális hittanos táborról, melyet ebben az évben családos táborrá akar fejleszteni a bizottság. Kiss Ferencné (Köröshegy) a Regionális Együttműködés pénzügyeiről számolt be, mint a Pénzügyi-Gazdasági Bizottság vezetője. Elmondta, hogy jelenleg több mint 100 000 Forintja van az együttműködésünknek, viszont jelentős (87 000 Ft) tagdíj-kintlévőség is fennáll. Kérte azokat, akik elmaradásban vannak, hogy rendezzék tartozásukat, mert az együttműködés készpénze képezi majd a létrehozandó regionális alapítvány alaptőkéjét. Szabó Zoltánné Gelencsér Ilona

(Balatonkiliti), a Regionális Együttműködés titkára beszámolójában szerényen csak annyit mondott, hogy az ő munkája háttérmunka, amely a levelezést és az adminisztrációt foglalja magában. Hajdú Zoltán Levente (Szólád) az elmúlt két év elnöki teendői közül a legfontosabbnak azt érezte, hogy tervszerű és lendületes pályára álljon az annak idején nagy lelkesedéssel indult összefogás. Ez azért fontos, mert egyre több területen folyik a munka, melyek összehangolása elengedhetetlen. Végül a következő szavakkal zárta mondandóját: „*Bátran mondhatom, hogy felfigyeltek az egyházban erre a kis szervezetre! Köszönet illesse mindazokat, akik időt, energiát, hitet, lelkesedést tettek bele ebbe a közös munkába, amelynek hiszem, hogy egyetlen és valódi célja Isten országának építése a megelevenedő, felébredő kicsiny gyülekezeteinkben!*”

Az elnökség tagjainak beszámolója után az Alapszabály módosítása következett. A Küldöttgyűlés egyhangúan döntött arról, hogy felveszi a bizottságok sorába a lelkeszkört és gondnoki kört.

Mivel lejárt a tisztségviselők kétéves megbízatása, a Küldöttgyűlés a következő két évre új elnökséget választott, melynek tagjai: Hajdú Zoltán Levente (elnök), Szabó Zoltánné Gelencsér Ilona (titkár), Gali Gyula (Diakóniai Bizottság), Sztanev Zsolt (Missziói Bizottság), Kiss Ferencné (Pénzügyi-Gazdasági Bizottság), Tegez Ferenc (Ifjúsági Bizottság), Bozsoki Solyom János (Lelkeszkör), Nagy Dániel László (Gondnoki kör). A Küldöttgyűlés elvi döntést hozott, hogy a régió gyülekezeteinek hozzájárulását kérve kórházlelkészi állást hoz létre a régió két kórházában (Lengyeltóti, Siófok). Természetesen a döntést a kérdésben a gyülekezetek Presbitériumai hozzák meg a küldöttgyűlési döntés ismeretében. **Végezetül**

Dr. Pordán Erzsébet ügyvéd szakszerű tájékoztatást adott, hogy a régió „régóta dédelgetett álma”, a regionális alapítvány hogyan jöhet létre és indulhat el, hogy jogi és anyagi háttérként szolgálja a gyülekezetek épülését.

Hajdú Zoltán
Levente

Mese az együttműködésről

A virágos rét olyan szép volt ezernyi színével! A dombok és völgyek szinte hívogatták sétára, futkározásra az arra járókat. A hegyekből érkező patak nemcsak habjainak sziporkázó látványával, hanem varázslatos csobogásával is elkápráztatta az arra járókat.

Sokan jártak arra kicsik, nagyok, magányos turisták és kiránduló csoportok éppen a táj varázsa miatt.

Egy gyönyörű napon két vándor haladt arrafelé. Különös látvány voltak ketten együtt. Lassan lépegettek. Aki féloldalasan előrébb haladt, egyik kezével mankót szorított a hóna alá, másikkal társa kezét fogta, aki egészséges lábakkal mégis bátoritanul lépdelt. Csak néha szóltak egymáshoz.

Csodálattal nézem a virágok ezernyi színét – mondta a mankós – milyen kár, hogy te nem látod, hogy te a verőfényben is sötétben lépdelsz.

Valóban csodálatos lehet – mondta a vak – látni mindent. Szárnyaló madarakat, szellő lengette ágakat. Hiába vinnének a lábaim akár rohanva is mindent megcsodálni. Teljes sötétségben kell, bizonytalanul botorkálnom.

De jó, hogy te mindent láatsz!

De jó, hogy a te lábad nem béna. Elvisz akárhova fáradtság nélkül. Aztán döcögtek tovább ketten együtt szótlanul.

(...)

Előttünk a patak. Nincs fölötte híd. A víz térdig, vagy még feljebb érhet.

Nem tudok és nem is merek a rossz lábammal belemenni! - kiáltott elkeseredetten a mankós.

Bárcsak enyém volna a te szemed – sóhajtott a vak, akkor át tudnék menni, és rajtad is tudnék segíteni, mert az én lábaim erősek. Tudod mit, szólj felcsillanó szemmel a sánta. Vegyél a hátadra! az én szemem majd irányít téged, a te lábad elbír engem is.

Így történt.

Szerencsésen átjutva a patak másik partjára, boldogan megbeszélték, hogy lám-lám amire egyedül képtelenek lettek volna, együtt milyen szépen sikerült.

(Hajdú Zoltán mesegyűjteményéből)

SZERETETSZOLGÁLAT

„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.” Máté 5, 7.

NEMZETKÖZI KERESZTYÉN LEPRAMISSZIÓ

A leprát régen magyarul bélpoklosságnak nevezték, szinte egyidős az emberiséggel. A legrégebb feljegyzések Mózes könyvében találhatók. De már részletes leírás van Indiában is Kr. előtt 600 táján erről a borzalmas betegségről.

Ez a betegség századunk közepéig gyógyíthatatlan volt, az ellene való védekezést a betegek elkülönítése jelentette, távol családtól számkivetettségben, nyomorban.

A XIII. században a keresztes hadjáratok következtében terjedt el Európában. Csengettyűkkel, vagy kereplővel közlekedtek az utcán, hogy az emberek ne menjenek a közelükbe. Fekete kámszát viseltek, a templomban elvégezték felettük a halotti szertartást, és elkülönített lazarettekbe kellett vonulniuk.

A XIII. században 20.000 elkülönített hely volt Európában. Magyarországon, Sopron környékén Csapod és Iván határában találkozzunk "Poklostó" elnevezéssel, ami arra utal, hogy valaha itt is éltek leprások.

Ma a legfertőzöttebb országok: Indonézia, India, Brazília, Banglades, Burma. Ezekben az országokban él a leprások 75 %-a, de sok leprás él még Nigériában, Zairében, Szudánban, Nepálban, a Fülöp szigeteken és Oroszországban is, Romániában egy kis létszámú csoport.

A betegség megjelenési tünetei különbözőek, foltok a bőrön és idegkárosodás. Hónapok, évek alatt lassan növekednek, érzéstelenné válnak, a tűszúrást sem veszik észre. Az idegsérülések következtében az izmok megbénulnak, elsorvadnak, a béma végtagok izületei eldeformálódnak, megmerevednek, végül az elhalt testrész leválik.

1908-ban 4 német tudós kísérletezte ki a tbc és lepra elleni gyógyszert, de bevezetésére csak 1945-ben került sor Dapsone pirula néven.

Ha elég korán, még az idegkárosodás előtt elkezdődik a kezelés akkor még nyom nélkül meggyógyulnak a betegek.

Ebben az időben 20 millió leprás beteget regisztráltak. A gyógyszer bevezetése után nagymértékben csökkent a leprások száma.

A LEPRAMISSZIÓ TÖRTÉNETE

A leprás betegekkel senki sem törődött, kiűzték őket a közösségekből, így testi nyomorúságukon kívül a lelki elhagyatottság szenvedéseit is át kellett élniük. A mohamedánok Allah büntetésének tekintették a betegséget, a hinduk azt tartották, hogy előző életében elkövetett bűnei miatt kell szenvednie a betegnek.

A keresztyénekben támadt először felelősségérzet és szánalom a szenvedők iránt. Komolyan vették Jézus szavait (Máté 10, 8) "Betegeket gyógyítsatok, poklosokat tisztítsatok" Erre a Jézusi parancsra alapozta segítő szolgálatát az egyház Assisi Ferentől napjainkig. 1873-ban ment száműzetésbe Molokai szigetére Damien atyafi élete végéig, hogy gondozza a betegeket. Ebben az időben találkozott Wellesley Bailey a leprás betegekkel Indiában és nagy hatással voltak rá. Ő volt a Nemzetközi Keresztyén Lepramisszió / TLM/ megalapítója. Egész életét a leprásoknak szentelte.

2000-ben Indiában ünnepelték a TLM 125 éves fennállását, hazánkat Riskóné Fazekas Márta református lelkész nő képviselte

Albert Schweitzer tudós orvos, teológus, orgonaművész Franciaországból feleségével áttelepült Afrikába, hogy életét a szegény leprás betegek gyógyítására szentelje.

1954-ben Nobel díjat kapott munkásságáért, amelyet a Lamberréne-i kórházára fordított, a leprások gyógyítására, ahol szolgált élete végéig, 90 esztendő koráig.

Teréz anya Indiában egész életét a szegények és leprás betegek között égette el.

„A csend gyümölcse az ima, Az ima gyümölcse a szeretet. A szeretet gyümölcse a szolgálat A szolgálat gyümölcse a béke ”

Ez volt Teréz anya hitvallása.

A Buddhisták és mohamedánok nem látják szívesen a keresztyéneket hazájukban, de a Lepramissziót beengedik, ahol megismerhetik Jézust, aki szereti a betegeket.

Így a leprakórházakban a megtért leprások lehetnek az első keresztyének. A keresztyének nem

kérdezik melyik kaszthoz tartozik a beteg, szeretik és gyógyítják őket.

Szikszaí Mária 15 évet töltött Argentínában egy lepratelepen ápolónőként.

Csákány István református lelkész és agrármérnök Kenyában szolgált, de nemcsak lelkészként, hanem szabadságát arra áldozta, hogy a világ nyomorultjaiban segítsen hogy életlehetőséget, munkalehetőséget tudjanak biztosítani számukra. Gyermekek nyaraltatása közben vesztette életét, a tengerből a gyerekeket kimentette, Ő maga meghalt.

A jelenlegi statisztikák szerint még 4.5 milliárd leprás él a világon.

A MAGYARORSZÁGI LEPRAMISSZIÓ

A Magyarországi Lepramisszió megalakulása dr. Dobos Károly református lelkész úr nevéhez kötődik.

D Ans Pál néhai Ágoston Sándor Jugoszláviai református püspök mostohafia egy 4 oldalas tájékoztatót lefordított magyar nyelvre és azt átadta Dobos lelkész úr részére egy francia lelkészen keresztül azzal, hogy jó volna, ha Magyarország is be tudna kapcsolódni a Lepramisszió szolgálatába.

Nagy öröm számunkra, hogy ebbe a szép munkába Isten minket magyar keresztyéneket elhívott.

1974-ben pesthidegkúti gyülekezetében Dobos lelkész úr január utolsó vasárnapján tartotta meg hazánkban először a Leprások Világnapját.

1978-ban történt nyugdíjazásától kezdve egész életét a missziónak szentelte.

Ebben az időben az ENSZ felkérte a világ kormányait, egyházait társadalmi szervezeteit, hogy fogjanak össze a lepra terjedésének megállítására.

A keresztyének imádkozzanak és adakozzanak erre a munkára. 1975-ben dr. Dobos Károly lelkész úr meghívást kapott Londonba a Nemzetközi Keresztyén Lepramisszió Központjába, ahol megláthatta milyen munka folyik a betegek érdekében.

1978-ban 75 éves korában nyugdíjba kerülve elhatározta, hogy ökumenikus alapon vetített képes előadásokat tart a Lepramisszióról. A Londonból hozott DIA sorozat mellé még az Indiában szolgálatot teljesítő Pantea Erzsébet, budapesti nővérén keresztül küldött képeket a leprás betegek életéről. Az előadásokon fáslikötő asszonyokat toborozott és adományokat gyűjtött a postaköltségre. Dobos lel-

kész úr levelet váltott egy burmai orvossal, amelyben az jelezte, hogy a kórháznak 1 db lepedője van. Azonnal felvette a kapcsolatot a református, evangélikus és baptista Egyházakkal, hogy segítsenek: Egy nyugdíjas baptista lelkész 300 db lepedőt gyűjtött össze és továbbították a burmai kórháznak.

1989 óta Budapesten az Alagi-tér 13-ban 25-30 nyugdíjas korú testvér jön össze hetenként hétfőn és kedden 10-14 óráig, akik hűséggel végzik a misszió szolgálatát, 16 ország 30 kórházába küldik a csomagokat, amelyekbe kézzel kötött sebkötöző-fáslikat, lepedőket, törülközőket, 20x20 cm-es kötött kockákból varrt takarókat csomagolnak.

Sebkötöző fáslik csak Magyarországon készülnek.

dr. Dobos Károly lelkész úr már a 2004 január 25-i Világnapon nem vehetett részt mivel január 16-án 101 éves korában magához szólította a Mennyei Atya, akit örömmel, hűséggel szolgált egész életén át.

Élete világító mécses volt a családban, gyülekezetében és a hazában.

Munkásságáért számos kitüntetést kapott.

1995-ben emberéletek megmentéséért a Yad Vashem érmet
2000-ben a világon élő magyarság érdekében végzett tevékenységéért a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjét kapta. A Lepramisszióban való több évtizedes munkásságáért a Leprások Világától pedig a Szent Lázár Lovagrendet.

Hitünk és reménységünk szerint a Mennyei Hazában az

örökélet hervadhatatlan koronáját. Áldott legyen emlékezete.

Utóda Riskóné Fazekas Márta református lelkész lett, akivel hosszú éveken át együtt dolgozott.

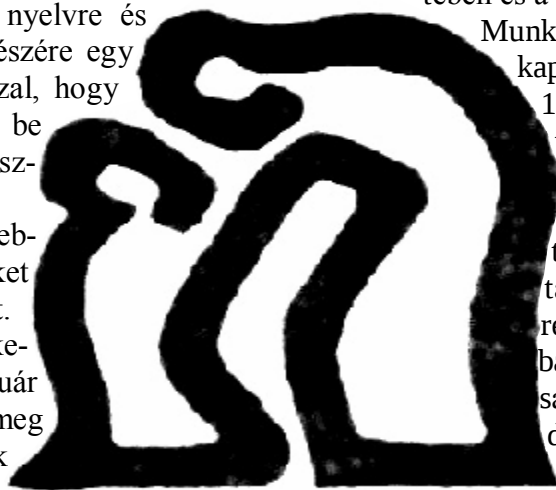
Isten áldja meg elkövetkezendő szolgálatát.

HELYI MISSZIÓ

Településünkön 15 éve folyik a Lepramisszió.

Az első fáslit Somlyó Lászlóné kötötte. A fáslikötésbe én is bekapcsolódtam, így már ketten voltunk. Kötésemet mindenüvé magammal vittem és sorra kérdezték mi lesz abból a keskeny csíkból, mire én válaszoltam: leprás beteg testvéreinknek sebkötöző fásli. Közben elkezdtünk kötni 20x20 cm-es kockákat gyapjú és műszálas fonalból, amelyből takarókat készítünk.

Naponta kapcsolódtak hozzánk áldott lelkű irgal-

mas samaritánusok, akik átérték leprás beteg testvéreink szenvedését, számkivetettségét és évek óta hűségesen részt vesznek ebben a szeretetszolgálatban.

Amikor elnézem otthonomban a hófehér fáslikat már szépen elcsomagolva, útra készen, elcsodálkozom azon, mennyi szeretet valósult meg 1-1 fásliban, hiszen ezer, meg ezer szemet kellett lekötönni hogy 1 db fásli elkészüljön.

Vagy a kötött négyzeteket, amelyekből asszony testvéreinkkel csodaszép takarókat készítettünk.

Ma már 30-40 fővel dolgozunk, az egyik fáslit, vagy kockát köt, a másik pulóvert bont (a kockákhoz) és gombolyít, míg vannak akik pénzadománnyal támogatnak bennünket.

A kis mustármag lombos fává növekedett, Istennek legyen hála érte! Az évek során sokan elköltöztek a mennyei hazába, de helyükbe újak jöttek.

Helyi misszióink Ökumenikus jelleggel működik (római katolikus, evangélikus, református, baptista) részt vesznek benne a balatonföldvári, köröshegyi, szántódi kerek, büssüi, siófoki, balatonszabadi, kapolyi, szőládi, budapesti, monori asszony testvérek és a Balatonföldvári Szent Kereszt Kolping Egyesület tagjai is.

Az elkészített adományokat egy gyógyszerész házaspár szállítja fel Budapestre a Lepramisszió központjába.

Aki szeretne bekapcsolódni szeretetszolgálatunkba, jelezze azt a helyi képviselőnél:

Szlukeovinyi Károlyné

Balatonföldvár, Budapesti út 114.

Tel 06-84-341-665

Teréz anya lehajolt egy sebekkel borított, piszkos haldoklóhoz. Megsimogatta, elrendezte a fejét. Látta ezt egy amerikai turista, és ezt mondta:

- Én ezer dollárért sem tenném ezt!

Teréz anya így válaszolt:

- Ezer dollárért én sem tenném.

Szász Károly HAZÁMHOZ

Hírt sem hallok már felőled,
Erdős, völgyes szép hazám,
Most hogy távol vagyok tőled,
Most szeretlek igazán.
Azt a völgyet, azt a bérceket
Sohasem feledhetem
S kél szívemben vágyó érzet,
Hogy pihenjek kebleden.

Semmi, semmi ki nem pótol,
El nem mossa képedet!
Kérem a sebes folyótól:
Hogy' hagyott el tégedet?
Kérem a szálló madártól:
Tán kiszáradt a berek,
Hogy tőled ő is elpártol,
Mint hűtlen emberek?

Gondolom: a nehéz felhő
Arcod özvegy fátyola;
Gondolom: a síró szellő
Egy ismerős furulya.
Gondolom: a virágillat
Esdő sóhajod talán, -
S pásztortűz az a kis csillag
Kék havasod oldalán.

Téged látlak minden képben,
Mely felém száll messziről;
A sík rónán minden lépten
Bércek árnya leng körül.
Búcsúzó anya fiának
Egy ereklje-képet ad –
S az habár az évek szállnak,
Mindig kebelén marad.

KULTÚRA

Rovatfelelős: Mihály Gyula (Kötcse)

Szász Károly (1829-1905)

A haza, a szülőföld szeretetét az ember többféleképpen tudja kifejezni. A festő ecsettel, amikor a színeket ecset segítségével a festőállványon lévő vászonra viszi, a költő rímbe szedve, versformában, az író prózában, és még sorolhatnám tovább. Szász Károly költői tehetségével állít emléket „Hazám” című versével a hazaszeretetről.

Szász Károlyt nagyon nehéz röviden bemutatni, hisz tevékenysége sokoldalú volt. Nagyenyeden született, 1829. június 15.-én, és Budapesten hunyt el, 1905. október 15.-én.

Iskoláit szülővárosában kezdte, majd Kolozsváron és Budapesten folytatta. Részt vett az 1848-as szabadságharcban. A szabadságharc bukása után minisztériumi fogalmazó volt, majd nevelősködött. 1851-ben lelkészi vizsgát tett, ezután három évig gimnáziumi tanár Nagykörösön és Kecskeméten. 1854-től 1869-ig néhány gyülekezetben lelkészkedett, esperesi tisztséget is betöltött. Közben, 1865-ben országgyűlési képviselővé választották. 1869-ben lemondott lelkészi állásáról, mivel 1867-ben a Vallás és Közoktatásügyi Minisztériumban osztálytanácsossá nevezték ki. 1869 – 1872 között Pest és Jászkun kerület tanfelügyelője. 1872-ben újra a minisztériumba hívták, 1876-ban miniszteri tanácsossá léptették elő.

Minisztériumi tevékenysége után 1884-ben ismét egyházi szolgálatba lép, a dunamelléki református egyházkerület előbb lelkészi, majd világi tanácsbíróvá választotta, így világi póttagként volt kiküldve a debreceni zsinatra. A dunamelléki egyházkerület 1884-ben püspökévé, a pesti egyház pedig első papjává választja. Mint református püspök, közel két évtizedig, 1903-ig állt egyházkerülete élén. Püspöksége idején valamennyi gyülekezetét meglátogatta.

Szász Károly olyan családból származott, mely kultúrtörténetileg Magyarországon egyedülálló. Az apa, idősebb Szász Károly /1798 – 1853/, jogász, természettudós, politikus, a Magyar Tudományos Akadémia tagja. A püspök Szász Károlyt is a MTA 1858-ban levelező, 1899-ben tiszteletbeli taggá, 1892-ben három évre másodelnökké, 1898-ban az I. osztály elnökévé, a Kisfaludy Irodalmi Társaság 1860-ban tagjává, majd elnökévé választotta. A budapesti egyetem bölcsészeti kara előbb magántanárrá, majd díszdoktorrá tette. Püs-

pöki hivatása mellett jelentős irodalmi tevékenységet fejtett ki. Írt verseket, prózai műveket, de igen jelentősek műfordításai is. Dante Isteni színjátékát Ő fordította le először teljes terjedelmében magyarra. Ezen kívül Shakespeare, Goethe, Schiller, V. Hugo, Beranger, Tennyson műveit is fordította. A püspök Szász Károly öccse, Szász Béla is költő és műfordító, egyetemi tanár, tagja az MTA-nak és a Kisfaludy Társaságnak. Ő írta egyik legszebb énekünket, az „Ím nagy Isten most előtted szívem kitárom” kezdetűt.

Legifjabb Szász Károly /1865 – 1950/, Szász Károly püspök fia, politikus, író, kritikus, szintén az MTA és a Kisfaludy Társaság tagja volt. Szász Béla, az előbbinek öccse /1868 – 1938/ ugyancsak folytatta a családi hagyományt, jogász volt, de mint költő és műfordító is ismert volt, a Kisfaludy Társaságnak tagja.

Az egyháztörténelemben ugyancsak egyedülálló a Szász család. Legidősebb Szász Károly Károly fia 1884-től a Duna-melléki egyházkerület, míg Szász Domokos /1838 – 1899/ 1885-től az erdélyi egyházkerület püspöke volt. A két testvér kiváló egyházvezető szervező püspök volt.

Kezembe került „Az Erő” 1930. január 30-i száma, melyben a Magyar Ifjúsági lap így méltatta Szász Károly püspök munkásságát: „A költő pap, a reformátusok nagynevű püspöke. Arany János barátja. Az Arany-iskola legjelentősebb képviselője. A kiváló műfordító. A százkezü hasznos ember. Nagy idők tanúja. Akadémista és Kisfaludista.”

Legidősebb Szász Károlynak két fia és egy unokája volt az akadémia tagja, ezen kívül még az unoka vő (Szász Károly püspök veje), Vargha Gyula /1853 – 1929/ statisztikus, költő, műfordító, a Statisztikai Hivatal igazgatója, a Kisfaludy Társaságnak és a Magyar Tudományos Akadémiának is tagja. Egy családban így öten voltak az Akadémia tagjai. Ugyancsak Vargha Gyulával a Kisfaludy Társaságnak is öten tagjai lehettek. Szász Károly püspök felesége, Szász Paulina (aki unokatestvére volt), szintén költő volt, verseit Iduna néven írta, ifj. Szász Béla /1872 – 1944/ teológiai magántanár írásai pedig az erdélyi protestáns lapokban jelentek meg, és műfordításai is említésre méltók.

HEGYI BESZÉD

Enyingi tizenéves hittanosok Hegyi Beszédről írt fogalmazásaiból szemezgettünk, megtoldottuk Gyökössy Endre gondolataival. Gyermek és felnőtt tanítványok, tanuljunk belőle!

Van két kapu, az egyik a keskeny, de akkor az, az életbe visz tovább, a széles pedig a kárhozatba. Az élet útjában benne van az élet szó, és ez már jót jelent, de a kárhozatban a kár, és ha ezen megyünk be az a pokol. Szerintem, ha imádkozik az ember, Isten segít neki, melyik úton menjen be. Aki nem imádkozik, az biztos, a széles utat választja, mert az könnyebbnek, jobbnak látszik. De ez csak a látszat. De aki elmegy valamelyik út kapujához, az még visszafordulhat! Sajnos kevesen vannak, akik megtalálják a jó utat. *H.D.*

Ne a földön gyűjtsd a kincseidet, hanem a szívedben. A földi kincset el tudják tőled venni, de a szívedben lévő kincs, örökre a tied marad. Ha a szívedben lévő kincsel foglalkozol, és nem a földi kincset gyűjtöd, akkor ezzel jobban segítesz életeden, mintha mindig csak a jó sok pénzért élnél. De a szívedbe se csak azért gyűjtsd a kincseket, hogy ezzel valakinek nagyoskodni tudjál. (...) És ha neked is meg van ez a kincs a szívedben, használd olyan dolgokra, ami hasznos és fontos, és ne csak hülyeségekre. *V.G.*

Imádkozásod ne legyen képmutató, hanem szívből jöjjön, s ne színből. Ha imádkozol, térdelj le, s hunyd be a szemed, majd kulcsold össze kezed, s mélyülj el Isten gondolatában. Miközben hozzád beszél, figyelj szavaira és tanulj belőlük (...) Nem az a fontos, hogy kinek mennyi kincse van - az lehet temérdek is. A belső kincs mindennél nagyobb, s több. Az a fontos, mert örökkévaló. Sosem fogy el. Az nem számít, hogy kinek mennyi pénze van. Isten mindig gondunkat viseli. Ha mindenféle dolgon felidegesítjük magunkat, akkor semmi sem lesz jobb, ugyanaz marad. Kicsinyhitű emberek nem hisznek Isten gondviselésében. A pogányok életüket egyedül akarják megoldani. Az élet alapja a hit és a bizalom. Ne stresszelj a holnap miatt, mert úgyis bekövetkezik. *T.V.*

Menjetek be a keskeny úton, mert ha a tágas utat választjátok, a kárhozatba visz titeket. Bár sokan vannak, akik a tágas utat választják, ők nagyon rosszul teszik. De ha a rossz utat is választjátok, ne feledjétek: én szóltam! Bár szoros az a kapu és keskeny az az út, de az a helyes. Ha ezt az utat választjátok, én megtalállak benneteket, és szívetekben élhettek. De ha a rossz utat is választjátok, én már nem tehetek értetek semmit. Ha mégis megtorpannátok a rossz út előtt, szívesen várlak titeket a helyes úton, s még sohasem késő változtatni döntéseteken. *M.N.*

Aki meghallja, amit mond Jézus, de nem végzi el, rá se fittyent, megy a maga feje után nagyképűen, olyan mint homokra építeni egy házat. *S.B.*

Nem az anyagiak teszik naggyá az életünket. Az életben a hit és a bizalom a fontos. Mi fontosak vagyunk Isten számára, s ő gondoskodik rólunk. Aki kér az Úrtól, megkapja, aki keres a hitében, találni fog. Krisztus mindig a jó útra vezet bennünket. Amilyenek belül vagyunk, olyannak mutatkozunk kívül is. A szavak önmagukban nem elegek, csak ha a szívünk, lelkünk, hitünk őszintesége van alatta. Kösziklára olyan építeni, mint Krisztus szavaiban hinni. Aki úgymond nem hisz Istenben, homokra épít. *S.B.*

Az élet nem játék, ez is egy példa rá, hogy az életet komolyan kell venni, meg kell becsülni, mert, ha eljártsszuk, többször nem kezdhethetjük újra. Isten biztat minket, hogy menjünk be a szoros kapun, de ezt az üzenetet a Biblián keresztül tudhatjuk meg. *T.V.*

Akörútról érkezve elhaladtam a Nyugati pályaudvar előtt és át akartam menni a Váci út torkolatáig. Alighogy kiértem az út szélére, a zebra kezdetére, megpillantottam magam előtt egy szép szál férfit, kicsi gyermeket vezetett. Beszélt hozzá a zajban, magyarázott: Kisfiam, ott szabad csak átmenni, ahol ilyen fehér csíkok vannak, ez a zebra. Voltunk az állatkertben, láttunk zebrát, az is ilyen csíkos. Hát ilyen helyen szabad csak átmenni.

Fogta kezét, s amíg az út közepéig ért, jobb oldalán vezette, mert balról jöttek, a Körút felől az autók. Aztán, amikor az út közepére értünk, figyeltem: mivel akkor már a Váci út felől sorakoztak a kocsik, átvette a gyermeket a bal felére, így vezette a járdához. Közben magyarázta: Mindig nézz előbb balra, azután az út közepétől jobbra... Engem nagyon meghatott ez a kép, mondhatom megrendített. (...)

Egyszerre három ajándékot kaptam. Egyik ez: láttam milyen lehet a mi mennyei Atyánk, ha egy földi atya így vezetgeti a gyermekét. Mindig eléje áll, még ha biztos helyen megy is, hogyha mégis baj történik, az őt érje, ne a gyermekét. A másik: megértettem azt az Igét, amelyet sokáig nem tudtam felfogni, amikor a főpapi imájában így imádkozott Jézus: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól” (Jn 17, 15). A harmadik (...): rádöbrentem, hogy nem az a helyzet, hogy erre van a széles út, arra a keskeny, hanem a keskeny útnak igen gyakran keresztül kell mennie a széles úton. De jó volna, ha egyik erre a másik arra vinne, semmi kapcsolatban nem lenne egyik a másikkal. De van! A keskeny út igen gyakran átmegy a széles úton – és próbáljunk csak lelépni a zebráról: lehet, hogy a halálunkba lépünk. Lépjünk csak egy kicsit mellé – olyan könnyen elűt az élet. Mennyire kell vigyáznunk arra, hogy a keskeny úton belül maradjunk,

amíg megyünk az élet nagy, széles országútján át, mert hol jobbról, hol balról fenyeget a veszély, még ott is, ahol biztosnak éreznénk magunkat. (...)

Olyan könnyen lelépünk a keskeny útról. S ha lelépünk a zebráról, vagy nem a zebrán megyünk át: ránk sípol a rendőr. Nem rosszindulatból – az életünket menti, mert pontosan arra van szükségünk, hogy összerendezzünk, mert a széles út kellős közepére léptünk. Őrzőangyalok, akik sípolnak. (...) Akik figyelmeztetnek hibáinkra, Isten mentőangyalai. Tilosba mentünk, nem néztünk oda, a magunk érdekeit latolgattuk, amíg leléptünk a zebráról. Vagy: nem zöld jelzéskor mentünk át. (...)

De hadd mondjak valamit a széles útról is. Mert nehogy azt gondoljuk, hogy a széles úton mindenki csibész, aljas gazember, sötét briganti. Szó sincs róla! A széles úton mennek a „többiek”. Ott megy a „mindenki”. Ránk azt mondta az Úr, hogy kicsiny nyáj. Így mondja: „Ne félj, te kicsiny nyáj”. A széles úton megy a nagy nyáj. A „többiek”, a mindenkik, akik mindig, minden időben úgy akarnak és nem is tudnak másként viselkedni, mint mindenki. Ha olyan magassarkú a cipő, hogy majdnem orra bukik benne a viselője és „mindenki azt hordja”, akkor neki az kell. Ha lapossarkút hord „mindenki”, akkor ő is. Olyan kalap, olyan gallér kell. Ha a többi nem megy templomba, akkor ő hogyan menjen? Kicsúfolná: Úgy kell csinálnom, ahogy a többi, a többség. (...)

A keskeny úton kevesen járnak – mondja Jézus. És valami különöset mond: kevesen vannak, akik megtalálják azt. Hogyhogy? A keskeny út annyira el van rejtve? Az élet útját nem lehet megtalálni? Szó sincs róla! Azért nem találjuk az élet útját, mert nem is keressük. Azért nem találjuk a keskeny utat, mert mi nem élni akarunk, hanem jól élni, túl élni, nyugodtan, nagyszerűen akarunk élni, egyre komfortosabban. Kiélni akarjuk az élet minden percét, minden óráját kiélvezni, kihasználni, kiszürcsölni, mert azt valljuk, hogy az élet vége úgyis pusztulás.

Kevesen találják meg a keskeny utat, mert kevesen keresik. Pedig előttünk van: Jézus előttünk jár ebben az órában, amíg olvasunk, ebben a pillanatban is. Itt vezet keresztül a keskeny út, az élet útja; semmi másra nem volna szükség, csak hogy egyszer azt mondjuk: Elegem van abból, ahogy eddig éltem. Itt belül kimondom, hogy a széles útról letérek, lelépek.

Uram, én nem tudom, hogyan kell elkezdenem, zsákutcában vagyok, nem tudom, hogyan kell kijönnöm onnan. De egyet már tudok, hogy te vagy az irány, valahol az igédben kell megkeresnem, valahol gyermekeid között kell Rád találnom, mert eltévedtem, Uram Jézus.

(Gyökössy Endre: *Élet és Ige /részletek/, Budapest Szabadság téri Református Egyház, Bp, 1990)*

HÚSVÉTI KÖNYVAJÁNLÓ

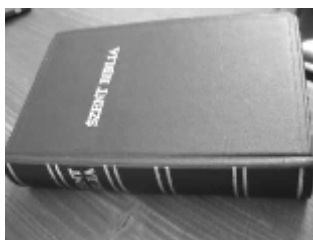
Rovatfelelős: Farkas Gergely (Kőröshegy)

Biblia

Lelki erő, Isten vezetése, vigasztalás és még sok mindent lehet írni arról, hogy mit jelent a keresztyén ember számára a Biblia.

Az „Ige Egyházában” legyen mindannyiunk kezében a Szentírás, olvassuk naponta. Ajándékozunk meg vele gyermekeinket, unokáinkat.

Kapható: többféle kiadásban (magyarázatos, illusztrált, stb.), többféle fordításban, méretben.

Kálvin Kiadó, ára: 1700 Ft-tól.

Gyökössy Endre:

„Érettem, helyettem és miattam – Márk passió”

Mit jelent ma számunkra a „Passió”? Egy híres/hírhedt filmet? Színdarabot? Népszokást?

Gyökössy Endre Márk evangéliumán keresztül magyarázza, életünkre alkalmazva Jézus Krisztus szenvedésének, halálának történetét.

Szent Gellért Kiadó, ára 420 Ft

Zászkaliczky Pál:

Harmadnapra legyőzte a halált

Böjti elmélkedések, versek, képek, történetek, melyek segítenek bennünket, hogy méltóképpen, Istennek tetsző módon és a magunk számára is „hasznosan” tudjuk megünnepelni a húsvétot.

Harmat Kiadó, ára 690 Ft

Gyökössy Endre:

Élet-kérdések/ Lélek-válaszok

Már pünkösdre készülve ajánljuk ezt a könyvet, mely a Szentlélekről tanít közérthetően, elmondva milyen pozitív hatással van életünkre, ha engedjük, hogy Isten lelke munkálkodjon bennünk

Szent Gellért Kiadó, ára 880 Ft

*A Kálvin Kiadó könyvei megvásárolhatók a kiadó Somogy megyei lerakatában,
Hajdú Zoltán Levente lelkipásztornál:*

Szólád, Kossuth u. 43. Tel.: 06-84-367-717

Az egyéb kiadványokról érdeklődni lehet a Kőröshegyi Református Egyházközségben,
Farkas Gergely lelkipásztornál:

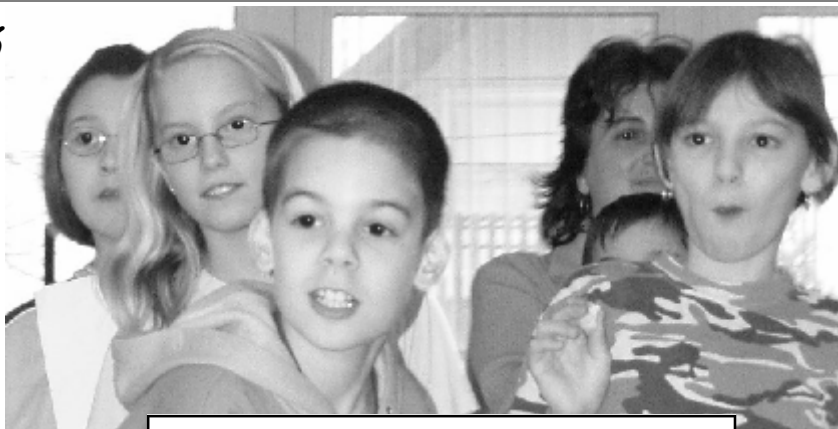
Kőröshegy, Petőfi u. 91, Tel.: 06-84-340-597 Email: f.gergely@freemail.hu

GYERMEK ÉS IFJÚSÁGI ÉLET

Évnyitó Sellyei forduló Balatonendrén

2004. első Sellyei János Vándorkupa fordulójára január 17-én Balatonendrén került sor. Hó éppen akkor nem volt, ezért a „B” tervet valósítottuk meg. A helyi önkormányzat rendelkezésünkre bocsátotta a tornateremként is használatos Művelődési Házat, ahol alkalmas tér nyílt számunkra az ügyességi és szellemi vetélkedés lebonyolítására. Több mint ötvenen vettek részt a régió gyülekezeteiből – akik kimaradtak az influenza járványból – a ping-pong, darts, kosárba dobás és egyéb ügyességi megmérettetésben és a bibliaismereti tesztek kitöltésében. Közös éneklés és rövid eligazítás után jöhetett a játék, amiben a legkisebbek is találtak maguknak megfelelő feladatot, hiszen ők külön asztalnál színezhettek, hajtogathattak, vagy akár papírból templomot „építhettek”. A sikeresen elvégzett feladatért mindenki pontot kapott, amivel csapatát gazdagíthatta. A legsikeresebbek az enyingiek voltak, így ők vitték a balatonendréd kupát magukkal. A délelőtti programot az endrédi gyülekezeti tagok tették még kellemesebbé, akik a találkozó alatt pogácsával, süteménnyel és meleg teával várták és állták a fiatalok rohamát.

Ficsor Gábor Andor

A ságváriak izgalmas pillanata Endréden

Sellyei Kupa forduló volt Szóládán

Február 28-án a szőládi református gyülekezet szervezte a regionális Sellyei-kupasorozat 2004/2. fordulóját. Mintegy 50 gyerek és 20 felnőtt gyűlt össze a régió gyülekezeteiből, hogy népzenei, illetve bibliai kérdésekben mérje össze a tudását. Érkeztek résztvevők Balatonkilitiről, Nagycsepelyről, Telekiből, Kötcséről, Látványból, Balatonszárszóról, Enyingről, Ságvárról, Balatonszabadiból. A házigazdák csapatával együtt hét csapat versenyzett az idők során egész vitrint betöltő mennyiségűvé sokasodott kupákért.

A verseny „írásbeli” feladatokkal indult, melyeket azért a zenehallgatás, zenefelismerés könnyeddé és szórakoztatóvá tett. Nem is beszélve arról, amikor két felnőtt népdalok tartalmát játszotta el, persze szavak nélkül, s ebből kellett felismerni a dalokat. Ezután népi játékokat tanultak a gyerekek, valamint néptáncleéseket. Többen kipróbálták a pásztortánc, botos tánc rejtjelmeit, mások bő gatyába, betyárkalapba öltözve ropták a táncot. Az összejövetel népzenei táncházzal zárult.

A kupát – első ízben – a szőládi csapat nyerte el!

Hajdú Zoltán Levente

Szóládi körjáték

Kedves Gyerekek! Az adventi újságban meghirdetett pályázatra 5 rajz érkezett a szerkesztőségbe. Mind az öt Nagycsepelyről. Persze nekik könnyű beküldeni! - mondhatnátok. Lehet. De hogy Ti többiek is megbátorodjatok, most mind az öt rajzból megmutatunk egy-egy részletet, mind az öten kapnak jutalmat is. Ugye a következő pályázatra ti is jelentkeztetek?

Olvassátok el az alábbi mesét! Írjatok ti is fogalmazást, vagy rajzoljatok képet saját élményetekről. A címe legyen ez: Engem így segített meg Isten! Küldjétek be június 30-ig a szerkesztőség címére: Végh Miklós 8628 Nagycsepely Petőfi u. 44. Az öt legjobb alkotást megjutalmazzuk! Hajrá!

Kovács Gabriella (9)

Végh Emese (5)

Végh Csenge (9)

Szalai Rebeka (9)

Végh Rebeka (7)

Egyszer volt, messze volt, olyan messze, hogy annak az országnak a nevét sem tudom. Hát ott élt távol, egy jómódú gazda. Nagy birtoka volt. Hatalmas gyümölcsösök, rizsföldek, gyapotültetvények. A nagy birtokon sok szolga dolgozott, hogy mindig minden rendben legyen. Csodájára is jártak a rendezett birtoknak közelből-távolból. Így a jómódú gazdának sok kedves ismerőse, barátja volt.

Egy szép napon maga elé hívatta két megbízható, becsületes szolgáját. Egy óra múlva gyertek vissza – mondta nekik – mert küldeni akarok veletek egy-egy zsák rizst a barátomnak a hegyek közé. A két szolga elballagott, s pontosan egy óra múlva ismét ott álltak mind a ketten a gazdájuk előtt, aki így szólt hozzájuk:

Ezt a fél zsák rizst te viszed, a teli zsákot meg te.

Induljatok azonnal, hogy sötétedés előtt odaérjete a barátomhoz.

Amint cipelték terhüket a hegyi ösvényen, így szólt a félzsákos: Bizony hatalmas az ISTEN. Én azalatt az óra alatt bezárkóztam a kunyhómba, elpanaszoltam,

látod Uram, milyen öreg, beteg vagyok, milyen rosszak a lábaim. Tudod Uram, hogy nem bírom el a zsák rizst! Kérlek, tégy csodát! És látod, csodát tett, mert csak fél zsák rizst kell cipelnem.

Bizony, hatalmas az ISTEN.

Én is bezárkóztam a kunyhómba – mondta a másik, aki a teli zsákot cipelte – és elpanaszoltam, látod Uram, milyen öreg és beteg vagyok, milyen rosszak a lábaim. Tudod Uram, hogy nem bírom el a zsák rizst! Kérlek, tégy csodát. És látod, csodát tett, mert mégis elbírom.

Így haladtak tovább szótlanul, egyenletesen a hegyi ösvényen.

Miután átadták a rizst, és teher nélkül, könnyedén haladtak hazafelé, csendben arról beszélgettek, milyen hatalmas az Isten. Nem kell megmondani, hogyan segítsen. Mit adjon meg, vagy milyen terhet vegyen le rólunk. Elég, ha hatalmában bízva elmondjuk: Kérlek, tégy csodát.

Ő majd eldönti: a teher legyen kisebb, vagy az erő legyen több! De biztos, hogy segít.

Hajdú Zoltán mesegyűjteményéből

Regionális programajánló tavaszra és nyárra:

Családós buszkirándulás Alsóőrsre - május 8. Változatos program! Minden korosztály jelentkezését várjuk!

Családós tábor - július 5-11. - Zselickisfalud. Tábor **nem csak** gyerekeknek. Szeretettel biztatjuk a szülőket, felnőtt gyülekezeti tagokat vegyenek részt a gyerekekkel együtt ebben a táborban. Nagy élmény lesz!

Ifjúsági tábor - augusztus 9-15. - Szokolya. Ez a tábor kifejezetten a középiskolás korosztálynak szól. Ne tétovázzatok sokat a jelentkezéssel, hogy jusson hely nektek is!

Információ és jelentkezés a lelkipásztoroknál